

мъри за потомството можемъ да извлѣчемъ ний отъ тѣхната дѣятелность, и нужно е да запознаемъ потомството си съ нея; но ако това до сега не е станало, вината може би не е у никого, защото у никого нѣма не само точни, но дори и какви да е бѣлѣжки върху прѣдмѣта. Причината на това е, че никой отъ участниците, не е вѣрвалъ че ще види идеала си — освобождението на България — гѣй скоро осъществено, че на потомството на тѣзи свободна България ще трѣбва да се прѣдаде дѣятелността на неговитѣ прѣдки по освобождението ѝ, а главното, че никой отъ участниците и не е смѣталъ, че ще излѣзе живъ отъ борбата, та да води бѣлѣжки и смѣтки и за работи, които отпослѣ може да му трѣбватъ. Поради това и никой до сега не се е наелъ да напише нѣщо върху това.

Като размислихъ върху този въпросъ, азъ се рѣшихъ да напиша всичкитѣ си въспоминания, които сж останали още не забравени у мене и да видя нѣмали да излѣзе нѣщо. Но като ги написахъ, азъ съ голѣмо разочарование видѣхъ, че тѣ сж много и много не пълни, за това се обърнахъ къмъ мнозина отъ другаритѣ си, които заедно съ мене бѣхжъ участници въ спомѣнатата война, и които съ достойна за похвала готовность ми испратиха своитѣ въспоминания писмено или ми ги казаха устно, та като ги събрахъ всичкитѣ и ги привѣдохъ въ единъ рѣдъ, успѣхъ да напиша това, което читателя ще прочете.

Азъ желаяхъ да напиша *историята* на Българскитѣ доброволци въ Сърбия прѣзъ 1876 год. но неможахъ това да направя, защото, за да се напише история трѣбватъ за всѣко едно събитие или происшествие, пълни и вѣрни данни, които азъ нѣмахъ никаква възможность да събержъ.

Каквото можахъ да направя, то е всичко на всичко единъ исторически разказъ, и то само за четата въ която служихъ, когото и поднасямъ на прочитъ на българския читателъ, като го моля да бжде снисходителенъ къмъ автора му, който не е писателъ по професия, и